

KOMUNIKAT PRASOWY nr 85/23

Luksemburg, 24 maja 2023 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-268/21 | Ryanair/Komisja (Włochy; system pomocy; COVID-19)

Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji zatwierdzającej środek pomocowy polegający na dotacjach wypłacanych przez Włochy na rzecz włoskich przedsiębiorstw lotniczych w związku z pandemią COVID-19

Komisja nie uzasadniła swojego wniosku, zgodnie z którym rozpatrywany środek nie jest sprzeczny z przepisami prawa Unii innymi niż te dotyczące pomocy państwa

W październiku 2020 r. Republika Włoska zgłosiła Komisji Europejskiej środek pomocowy polegający na dotacjach wypłacanych z funduszu odszkodowań w wysokości 130 mln EUR pewnym przedsiębiorstwom lotniczym posiadającym włoską koncesję (zwany dalej „rozpatrywanym środkiem”). Środek ten miał na celu naprawienie szkód poniesionych przez kwalifikujące się do objęcia pomocą przedsiębiorstwa lotnicze w wyniku ograniczeń w przemieszczaniu się i innych środków izolacji przyjętych w ramach pandemii COVID-19.

Zgodnie z jednym z przewidzianych w rozpatrywanym środku warunków kwalifikowalności, te przedsiębiorstwa lotnicze muszą stosować wobec swoich pracowników, których port macierzysty znajduje się we Włoszech, oraz do pracowników przedsiębiorstw trzecich biorących udział w prowadzeniu przezeń działalności, wynagrodzenie, które nie może być niższe od wynagrodzenia minimalnego określonego w krajowym układzie zbiorowym mającym zastosowanie do sektora transportu lotniczego, zawartym przez organizacje pracodawców i związki zawodowe uznane za najbardziej reprezentatywne na szczeblu krajowym (wymóg zwany dalej „wymogiem minimalnego wynagrodzenia”).

Nie wszczynając przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja postanowiła nie wnosić zastrzeżeń wobec rozpatrywanego środka ze względu na to, że jest on zgodny z rynkiem wewnętrznym¹.

Sąd, do którego przedsiębiorstwo lotnicze Ryanair wniosło skargę o stwierdzenie nieważności, stwierdził nieważność tej decyzji ze względu na naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE.

Ocena Sądu

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem decyzja o niewszczynianiu, w odniesieniu do zgłoszonej pomocy, formalnego postępowania wyjaśniającego powinna wskazywać powody, dla których Komisja uważa, że brak jest poważnych trudności z oceną zgodności tej pomocy z rynkiem wewnętrznym. Choć skrótkowe uzasadnienie jest w tym zakresie wystarczające, powinno ono przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny powody, dla których Komisja uznała, że takie trudności nie zachodzą.

¹ Decyzja Komisji C(2020) 9625 final z dnia 22 grudnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.59029 (2020/N) - Włochy – COVID-19: System odszkodowań dla przedsiębiorstw lotniczych posiadających koncesję wydaną przez władze włoskie.

Sąd uznał zaś, że sytuacja taka nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Z jednej strony wskazał, że w zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, iż wymóg minimalnego wynagrodzenia jest nierozzerwalnie związany z rozpatrywanym środkiem oraz, w innym miejscu tej decyzji, że wymóg ten nie jest ściśle związany z celem tego środka, nie przedstawiając jednak w sposób jasny i jednoznaczny rozumowania, które doprowadziło ją do tego dwuznacznego stwierdzenia.

Po drugie, **Sąd stwierdził, że zawarty w zaskarżonej decyzji wniosek, zgodnie z którym wymóg minimalnego wynagrodzenia nie był sprzeczny z „innymi przepisami prawa Unii” niż art. 107 i 108 TFUE, jest również dotknięty brakiem uzasadnienia.**

W tej kwestii zauważył, że jedynym przepisem prawa Unii innym niż art. 107 i 108 TFUE, w świetle którego Komisja zbadała ten wymóg, jest art. 8 rozporządzenia Rzym I², w którym ustanowione zostały szczególne normy kolizyjne dotyczące indywidualnej umowy o pracę. Niemniej Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji powodów, które pozwoliły jej dojść do wniosku, że jedynym właściwym przepisem, innym niż art. 107 i 108 TFUE, w świetle którego powinna zbadać zgodność wymogu minimalnego wynagrodzenia z prawem Unii, był art. 8 rozporządzenia Rzym I. W związku z tym Komisja nie przedstawiła w sposób jasny i przejrzysty powodów, dla których uznała, że wymóg ten nie stanowi naruszenia „innych przepisów prawa Unii”.

Ten brak uzasadnienia ilustruje fakt, że przy badaniu wymogu minimalnego wynagrodzenia Komisja uwzględniła wniesioną do niej skargę, w której włoskie stowarzyszenie przewoźników niskokosztowych kwestionowało zgodność ze swobodą świadczenia usług w rozumieniu art. 56 TFUE włoskiego uregulowania ustanawiającego wymóg minimalnego wynagrodzenia podobny do tego zawartego w rozpatrywanym środku. Biorąc pod uwagę ten kontekst, Komisja powinna była, a fortiori, w celu zbadania zgodności rozpatrywanego środka z rynkiem wewnętrznym, zająć stanowisko w przedmiocie znaczenia art. 56 TFUE.

W świetle powyższego Sąd doszedł do wniosku, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia nałożony na nią w art. 296 TFUE i, w konsekwencji, stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

² Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6; sprostowanie Dz.U. 2009, L 309, s. 87)

Pozostańmy w kontakcie!

